

ΕΤΟΣ 63ον

29 Μαρτίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3226)

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΩΡΕΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Καθώς εισερχόμαστε στην τελευταία εβδομάδα της Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία μας, μέ βαθιά ἐμπειρία τῆς ἀνθρώπινῃς φύσῃς ἀλλήλα καὶ τῶν παγίδων καὶ τῶν μεθοδεῶν τοῦ ἀντιδίκου μας, ἔρχεται καὶ πάλι νά μᾶς προφυλάξει ἀπό τόν λεπτό πόλεμο τῶν λογισμῶν καὶ νά μᾶς καλλιηγήσει τό Ὅρθοδοξο ἀσκητικό φρόνημα. Λογικό εἶναι μετά τόσο χρονικό διάστημα νηστείας, ἀκολουθιῶν, πνευματικῆς προσπάθειας, νά θεωρήσουμε ὅτι κάτι κάναμε, ἢ ὅτι μέ τίς δικές μας δυνάμεις μπορέσαμε νά κερδίσουμε ἓνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ. Ἐάν μάλιστα ἔχουμε καὶ μιὰ ροπή πρὸς τόν συναισθηματισμό, τότε εὐκόηα λόγω τοῦ κλίματος τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν εἰδικῶν ἀκολουθιῶν νομίζουμε πῶς ἐπειδὴ συγκινούμαστε ἔως δακρύων, ζοῦμε αὐτό πού ἡ Ἐκκλησία ἔχει νά προσφέρει ἢ καταφέραμε νά φθάσουμε σέ κάποια πνευματικά μέτρα.

Ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια

Κι ὅμως, ἡ πνευματική ζωή δέν εἶναι συνάρτηση τοῦ πόσο συναισθηματικοί εἴμαστε. Ἀντιθέτως, ἡ Ἐκκλησία προειδοποιεῖ ὅτι ὑπάρχουν τά δάκρυα τῆς πραγματικῆς μετάνοιας, τά ὁποῖα ὡς ἀλλήλο λουτρό ξεπλένουν καὶ καθαρίζουν τήν ψυχή, καὶ ὑπάρχουν τά δάκρυα τῆς ψευτοσυγκίνησης πού ἀπλῶς θολῶνουν τά μάτια καὶ τά ἐμποδίζουν νά διακρίνουν τήν ὀρθή πνευματική πορεία.

Κάτι ἀνάλογο τονίζει σήμερα καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς συμπατριῶτες του Ἰουδαίους. Χρησιμοποιεῖ τόν τελετουργικό τρόπο τῆς λατρείας τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἐπικεντρώνεται εἰδικά στή θυσία τῶν ἀλόγων ζῶων, τά ὁποῖα θυσιάζονταν ὡς ἐξιλαστήρια θύματα ἐναντι τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ λαοῦ, ἀλλήλα καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀρχιερέως τῆς λειυτικῆς ἱερωσύνης πού προσέφερε τίς θυσίες, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε πρὶν ἀπ' ὅλα νά προσφέρει θυσία ἐξιλασμοῦ γιά τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό. Προκλητικά καλλιηγεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος το ἐρώτημα γιατί γίνονταν ὅλες αὐτές οἱ θυσίες; Τί ἀποτέλεσμα εἶχαν; «Πρὸς τήν τῆς σαρκός καθαρότητα»

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. θ' 11-14)

Λύτρωση διά τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, Χριστός παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειότερας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς πίστεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσηλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἐναντὶν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

θά ἀπαντήσει ὁ ἴδιος. Δηλαδή, ἦταν ἀνθρώπινες προσπάθειες νά προσεγγίσουν τὸν Θεὸ καὶ νά προσπορίσουν μιά συμβολικὴ καθαρότητα στό σῶμα. Στό σῶμα, ὄχι στήν ψυχὴ!

Ἡ καθαρὸτητα ἀφοροῦσε τὴν τυπικὴ παράβαση διατάξεων τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου καὶ ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ μοητισμὸ τῆς ἁμαρτίας, κυρίως ἂν κάποιος εἶχε ἀγγίξει ἀκάθαρτο ἢ νεκρὸ ζῶο ἢ ἄνθρωπο. Οὐσιαστικά οἱ θυσίαι ἦταν τὸ ἀντίτιμο σωματικῶν πόνων πού θά ἔπρεπε νά ὑποστοῦν οἱ παραβάτες τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, τοῦ Ἀρχιερέως συμπεριλαμβανομένου. Αὐτὴ ὅμως, ἡ μορφὴ Πατρίας, τὸ αἷμα «τράγων καὶ μόσχων», δὲν μπορούσε νά ἐξαλείψει τὴν ἁμαρτία ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ νά ἐξασφαλίσει τὴ θεία συγγνώμη. Τὸ μόνο πού μπορούσε νά κάνει – καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀνεχόταν ὁ Θεός – ἦταν νά κληηριγεῖ τὴ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητος τοῦ λαοῦ, ὥστε νά περιμένει τὸν ἐρχομὸ τοῦ λυτρωτῆ του.

Ἡ θεία δωρεά

Πῶς λυτρώθηκε ὁ λαός – ὄχι μόνον τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ φυλῶν τοῦ κόσμου; Μὲ τὴν ἀναποτίμητη σέ μέγεθος καὶ μοναδική, ἐφ' ἅπαξ προσφερθεῖσα θυσία τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἦταν ἐκούσια καὶ ἐλεύθερη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἦταν ταυτοχρόνως ὁ Μέγας καὶ Αἰώνιος Ἀρχιερέας καὶ τὸ ἐκούσιο θῦμα, χαρακτηριζόμενος ἀπὸ ἀπόλυτη καθαρότητα, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀπόλυτο καὶ μοναδικό, «αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος». Ὁ κόσμος, ὁ ἄνθρωπος, μόνος του δὲν μπορούσε νά σωθεῖ, παρ' ὅλλες τίς προσπάθειές του. Ἔπρεπε νά ἔλθῃ ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ γιὰ νά χαρίσει ὡς δῶρημα ἀπὸ Θεοῦ τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία καὶ συνακόλουθα νά προσπορίσει δικαίωμα λύτρωσης καὶ σωτηρίας σέ ὅσους ἀνά τοὺς αἰῶνες τὸ ποθοῦν καὶ ἀγωνίζονται γι' αὐτὸ. Μάλιστα δὲ ἡ θεία δωρεά δὲν περιορίζεται σέ ἄφηση ἁμαρτιῶν μόνον, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται σέ κάτι ἀσύλληπτο. Στὴ θέωση, τὸν ἁγιασμὸ, τὴν υἰοθεσία μας ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα καὶ τὴν αἰώνια ἀποκατάστασή μας ὡς υἱῶν του καὶ κληρονόμων τῆς Βασιλείας του.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὅταν ἦλθε ὁ Χριστός ὡς ἀρχιερεὺς τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, ἐμπῆκε διὰ τῆς μεγαλυτέρας καὶ τελειότερας σκηνῆς, ἡ ὁποία δέν εἶναι χειροποίητη, δέν εἶναι δηλαδὴ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον· ἐμπῆκε μιά γιὰ πάντα εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων ὄχι μὲ αἷμα τράγων καὶ μόσχων ἀλλὰ μὲ τὸ δικό του αἷμα καὶ ἐξησφάλισε αἰώνιαν λύτρωσιν. Διότι ἐάν τὸ αἷμα τράγων καὶ ταύρων καὶ τὸ ράντισμα μὲ στάχτην ἀπὸ δαμάλι, ἀγιάζη τοὺς μολυσμένους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξωτερικὴν καθαρότητα, πόσον περισσότερο τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος, διὰ τοῦ αἰωνίου Πνεύματος, προσέφερε τὸν ἑαυτὸν του ἄμωμον θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, θά καθάρισῃ τὴν συνειδησίῃ σας ἀπὸ νεκρὰ ἔργα, ὥστε νά λατρεύωμεν τὸν ζωντανόν Θεόν;

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Τότε, ἀφοῦ μιῆμα γιὰ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, τί χρειάζεται ὁ πνευματικὸς ἀγώνας καὶ τὸ ἀσκητικὸ φρόνημα; Ἀφοῦ ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια εἶναι ἀλυσιτελής, γιὰτί πρέπει νά καταβληθεῖ; Τὴν ἀπάντησιν εἶχε ἀρχίσει νά ἀποκαλύπτει ὁ Ἡσαΐας, ὀκτακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ. «Δεῦτε διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος καὶ ἐάν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ, ἐάν δέ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ». Ἐλῆτε νά συζητήσουμε ἡμεῖς ὁ Κύριος, ἐλῆτε νά λογαριασθοῦμε, ἐλῆτε νά βροῦμε ποῦ καὶ πῶς μὲ ἀδικήσατε. Κι ἂν οἱ ἁμαρτίες σας εἶναι σάν τὸ ἀνοικτὸ κόκκινον, θά τίς κάνω λευκές σάν τὸ χιόνι. Κι ἂν οἱ ἁμαρτίαι ἂν εἶναι κατακόκκινες, θά τίς κάνω κάτασπρες σάν τὸ μαλλί τῶν προβάτων, δηλαδὴ θά τίς διαγράψω καὶ θά τίς ἐξαφανίσω παντελῶς. Τὸ μυστικὸ κρύβεται στὴν πρόσκλησιν «Δεῦτε διαλεχθῶμεν»! Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά πείσει τὸν Θεὸ ὅτι θέλει νά προσέλθῃ σὲ διάλογο μαζί του. Δέν τοῦ εἶναι ὁ ἄγνωστος μὲ τὸν ὁποῖο δέν μιῆ, οὔτε ὁ ἐχθρός. Αὐτὰ καταργήθηκαν πιά! Εἶναι ὁ οἰκεῖος, ὁ Πατέρας, πού περιμένει τὸ παιδί του, γιὰ νά καλλιεργήσῃ αὐτὴ τὴ σχέση καὶ νά χαρίσει στὸ παιδί του ὅ,τι εἶναι δικό του. Αὐτὸ εἶναι ἡ πνευματικὴ προσπάθεια. Ἕνας διαρκῆς διάλογος μὲ τὸν Θεό, πού μᾶς ἐξοικειώνει καὶ ἰδίως διὰ τῆς προσευχῆς, ἀποδεικνύει τὸν πόθο μας νά λάβουμε καὶ νά κρατήσουμε τίς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, ἀδελφοί καὶ συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

29 Μαρτίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ ἘΨΗΤΕΙΩΝ (ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ)
Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίω, Κυρίλλου διακόνου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς († 364).
Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. Θ΄ 11 - 14 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ι΄ 32-45.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 5 Ἀπριλίου, τῶν Βαῶων.
Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ΄ 4 - 9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιβ΄ 1 - 18.

Νέα έκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΘΕΕ ΜΟΥ, ΘΕΕ ΜΟΥ...

Ψυχική ἐξάντληση καί «ἀποξένωση» τοῦ κληρικοῦ
Μητρ. Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πειρουπόλεως
Ἀθιναγόρα (Δικαιάκου)
(σελ. 378, σχῆμα 15Χ23 ἐκατ.)

Κύριο μέλημα τῆς προσπάθειάς μας ὑπῆρξε καταρχὴν ὁ προσδιορισμός καί ἡ διευρεύνηση τοῦ φαινομένου τῆς ψυχικῆς ἐξάντλησης καί τῶν παραγόντων πού ἐπηρεάζουν τὴ δημιουργία τῆς καί βοηθοῦν στὴν ἀνάπτυξή του. Οἱ παράγοντες αὐτοὶ ἐντοπίσθηκαν:

- στὴ δυσκολία διάγνωσης καί ἀναγνώρισης τοῦ φαινομένου,
- στὰ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τῆς προσωπικότητας τῶν ἀτόμων πού ἐπηρεάζουν τίς ἀντιδράσεις τους στὰ στρεσογόνα γεγονότα τῆς ζωῆς,
- στὶς αὐξημένες ἀπαιτήσεις πού οἱ ἄλλοι ἔχουν ἀπὸ ὅσους προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους στοῦ κοινωνικό σύνολο,
- στὴν ἀμφοιβήτηση τῶν παραδεδομένων ἀξιών στὴν ἐποχὴ μας πού ἔχουν προκαλέσει ἀλλαγές στοῦ μέχρι σήμερα παραδοσιακοῦ κοινωνικοῦ γίγνεσθαι καί στοῦν τρόπο χρήσης τοῦ ἐλεύθερου χρόνου.

Παρακολουθήστε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr